

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 154/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. K., bytom B., zastúpeného JUDr. L. S., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 58/01 zo 16. apríla 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. mája 2006 doručené podanie Ing. A. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorým namietal porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 To 58/01 zo 16. apríla 2002.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

„Rozsudkom krajského súdu v Žiline sp. zn. 4 T 8/01 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 To 58/01 bol sťažovateľ uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona (účinného od 31. 8. 1999), ktorého sa mal dopustiť tým, že ako predseda predstavenstva spoločnosti S., a. s. Ž. po zistení, že pozemky ... zapísané na liste vlastníctva firmy S. Ž., š. p. v likvidácii, nie sú majetkovo vysporiadané, s úmyslom získať tieto pozemky do majetku S., a. s. Ž. na úkor doterajšieho vlastníka, dňa 14. 10. 1997 na Notárskom úrade v T. pred notárkou JUDr. L. K. pre účely vydania osvedčenia - vyhlásenia o vydržaní v zmysle ustanovení zákona č. 323/1992 Zb. čestne vyhlásil, že S., a. s. Ž. je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností, ktoré prešli do jej majetku dňom 1. 3. 1996 vyčlenením z majetku S., š. p. Ž., v dôsledku čoho pri splnení formálnych zákonných podmienok JUDr. K. notárskou zápisnicou č. N 207/97, NZ 207/97 zo dňa 14. 10. 1997 tieto údaje osvedčila a následne po jej predložení katastrálnemu úradu tento vyznačil S., a. s. Ž. ako vlastníka nehnuteľnosti na liste vlastníctva č. 5742, čím skutočnému vlastníkovi nehnuteľnosti S. Ž. š. p. v likvidácii bolo spôsobená škoda vo výške 1 627.920,- Sk (...).

Sťažovateľ vidí porušenie svojich ústavných práv v tom, že Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozsudkom sp. zn. 6 To 58/01 rozhodol v rozpore s objektívnym právom (Trestný zákon, Trestný poriadok) (...).

Sťažovateľ sa obrátil aj na Ministerstvo spravodlivosti SR s podnetom na podanie sťažnosti pre porušenie zákona. Tento orgán podnet sťažovateľa odložil, ako nedôvodný. O tejto skutočnosti sťažovateľa informoval svojím listom zo dňa 15. 2. 2006, ktorý bol sťažovateľovi doručený dňa 31. 3. 2006. Sťažovateľ vyčerpal všetky prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje a o ochrane jeho porušených ústavných práv a slobôd, aj s ohľadom na poučenie uvedené v napadnutom rozsudku NS SR, nerozhoduje iný súd.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozsudkom zo dňa 16. 4. 2002, sp. zn. 6 To 58/01 porušil základné práva sťažovateľa Ing. A. K. vyplývajúce z čl. 17 ods. 2 čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 58/01 zo dňa 16. 4. 2002 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v § 20 a v § 49 až 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nepripúšťa (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03).

Ústavný súd zistil, že rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 4 T 8/01 z 27. septembra 2001 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 58/01 zo 16. apríla 2002 nadobudol právoplatnosť 16. apríla 2002.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok nápravy ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti namietaného rozsudku najvyššieho súdu (16. apríl 2002), ktorým mali byť porušené práva sťažovateľa, a deň odoslania sťažnosti na poštovú prepravu (28. apríl 2006) je možné konštatovať, že lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť ústavnému súdu. Preto ústavný súd nemal inú možnosť, než ju vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu po predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

Sťažovateľ v predmetnej veci podal Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, ktorý bol oznámením ministerstva spravodlivosti sp. zn. 6597/04/D/306 z 15. februára 2006 odložený ako nedôvodný (predtým podal podnet aj Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky 13. novembra 2002, ktorá ho taktiež vybavila ako nedôvodný). Od dátumu doručenia uvedeného oznámenia ministerstva spravodlivosti odvodzuje zrejme sťažovateľ zachovanie lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd sa nestotožnil s tým, že by lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy mohla byť v okolnostiach prípadu zachovaná, teda, že by jej plynutie začalo až dňom doručenia oznámenia ministerstva spravodlivosti z 15. februára 2006 o odložení jeho podnetu na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, ktoré bolo sťažovateľovi doručené

31. marca 2006. Samotné podanie podnetu ministerstvu spravodlivosti (ani generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky) nie je totiž účinným právnym prostriedkom, ktorý právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje každej osobe na ochranu jej základných práv alebo slobôd. Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Preto podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž podmienené snahou sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale naplnením skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 209/03, IV. ÚS 316/04).

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase, keď bola ústavnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa, t. j. 2. mája 2006, už uplynula lehota uvedená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde pre tento typ konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2006